

Čís. 5157.

Okolnost, že obchodník podal odvolání do výměru daně vyměřené mu nad hranici zakládající kvalifikaci kupce plného práva, zbavuje ho povinnosti opovědi k rejstříku a jest ohledně rozhodnutí o povinnosti k zápisu vyčkati výsledku odvolání.

(Rozh. ze dne 30. června 1925, R I 560/25.)

Rejstříkový soud vyzval obchodníka Josefa P-a k opovědi firmy k zápisu do rejstříku, ježto mu byla předepsána výdělková daň 800 Kč. Josef P. navrhl, by byl sprostěn povinnosti k opovězení firmy až do právoplatného rozhodnutí o jeho stížnosti proti výměře výdělkové daně. Rejstříkový soud návrhu nevyhověl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Dvě jsou podmínky protokolační povinnosti, provozování obchodů a placení výdělkové daně ve výměře §u 7 uv. zák. k obch. zák. ve znění zákona ze dne 30. června 1921 čís. 260 sb. z. a n. Obě podmínky jsou tu splněny, neboť stěžovatel provozuje obchod vepřovým dobytkem a jest z něho dle sdělení berní správy ze dne 21. ledna 1925 předepsán daní výdělkovou 800 Kč ročně. Za tohoto stavu věci byl stěžovatel právem vyzván k opovědi firmy. Nerozhodnou jest okolnost, že vyslechnut byl rejstříkovým soudem stěžovatel, aby vykázal, že proti vyměření daně podal stížnost a že o stížnosti jeho do výměry daní dosud rozhodnuto není, neboť pro povinnost protokolační stačí, když dotyčný obchodník jest povinen platiti daně v zákonné výši a že mu v té výši bude předepsána. A tu jest přípisem berní správy v P. ze dne 15. května 1925 zjištěno, že stěžovatel jest povinen vyměřenou daň výdělkovou 800 Kč platiti, ježto odvolání nemá odkládacího účinku, a přípisem téže správy ze dne 25. dubna 1925 jest zjištěno, že stěžovateli daň výdělková pravděpodobně nebude snížena pod 200 Kč, které také podmiňují protokolační povinnost stěžovatele.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil rejstříkovému soudu, by, vyčkaje výsledku stěžovatelova odvolání pro'i předpisu výdělkové daně, znovu rozhodl o jeho povinnosti k opovědi zápisu firmy do obchodního rejstříku.

Důvody:

Nemůže býti pochybnosti, že by předpis výdělkové daně 800 Kč ročně zakládal ve smyslu §u 7 uvoz. zák. k obchodnímu zákonu a čl. 19 obch. zákona povinnost, by stěžovatel opověděl firmu, pod kterou provozuje obchod vepřovým dobytkem, k zápisu do obchodního rejstříku. Leč, jak zjištěno přípisem berní správy ze dne 15. května 1925, není platební rozkaz, jímž byla rekurentovi tato daň předepsána, dosud právoplatným, poněvadž stěžovatel proti němu podal odvolání. Třebaže tento opravný prostředek nemá ve smyslu §u 63 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. odkládacího účinku, takže stěžovatel musí zatím platiti daň platebním rozkazem mu předepsanou, nelze placení to pokládati za bezpodmínečné, poněvadž není vyloučeno, že v opravném řízení bude

stěžovateli daň se zpětnou platností snížena, takže by pak ve skutečnosti platil daň menší. Kdyby však takto upravená daň klesla pod míru stanovenou §em 7 uv. zák. k obchodnímu zákonu ve znění zákona ze dne 30. června 1921, čís. 260 sb. z. a n., nebyl by rekurent k protokolaci své firmy povinen, a to ani v době, kdy platil neprávem daň vyšší, jejíž přeplatky musí mu stejně býti vráceny. Jen tak jest rozuměti předpisu zákona, že pro protokolaci jest rozhodnou výše výdělkové daně, kterou obchodník platí, t. j. platiti jest povinen (»zu entrichten hat«), neboť zda jest ji povinen platiti, bude zřejmo teprve po právoplatném vyřízení odvolání proti platebnímu rozkazu. Dokud se tak nestane, není vůbec spolehlivého základu k posouzení nutnosti protokolace. Kdyby měl postačiti a býti jedině rozhodným již předpis daně platebním rozkazem právní moci nabyvším, vedlo by to k nemožným důsledkům. Obchodník byl by protokolován, ale pak by byla po případě k odvolání daň snížena pod míru nutnou k protokolaci, k výmazu firmy z obchodního rejstříku by však se zřetelem k ustanovení §u 9 uvoz. zák. k obchodnímu zákonu již nemohlo dojíti. Byla by tedy hned od původu zapsána do obchodního rejstříku firma kupce, jehož podnik nemá rozsahu, podmiňujícího zápis do obchodního rejstříku, což by se přičilo zásadě, že jen kupec plného práva může užívati firmy (§ 7 uvozovacího zákona k obchodnímu zákonu, čl. 15 obch. zák.), jež musí býti zapsána v obchodní rejstřík (čl. 19 obch. zák.), nesprávným předpisem výdělkové daně zakládala by se práva a ukládaly povinnosti kupce plného práva i obchodníkům nemajícím této povahy. Toho zákon jistě nezamýšlel. Usnesení rekursního soudu jest ve zřejmém odporu se zákonem (§ 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.) a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 5158.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Důvod §u 14 c) rozl. zák. platí i pro rozluky dle §u 17 rozl. zák. Opuštěním dle §u 14 c) rozl. zák. jest i manželské spojení po delší dobu.

(Rozh. ze dne 30. června 1925, R I 566/25.)

Ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože byly zjištěny na straně manžela rozvodové důvody manželská nevěra, zlomyslné opuštění, zlé nakládání a hýřivý život. Žádosti manžela o povolení rozluky dle §u 17 rozl. zák. soud první stolice vyhověl, dospěv k přesvědčení, že skutečnosti vyšlé na jevo ve sporu o rozvod, již tehdy byly by odůvodnily nárok na rozluky manželství, a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodě: Okolnost, že manželé obnovili manželské společenství, které v tomto případě bylo opětně zrušeno, nepřekáží povolení rozluky podle §u 17 zákona, neboť toto zákonné ustanovení neobsahuje ohledně toho ustanovení o odepření svolení, naopak v §u 17 jest výslovně zdůrazněno, že předpoklady pro rozluky, jak je žádá § 15, mohou zůstat bez povšimnutí. Na tom nemohou ničeho změnit ani ustanovení obč. zák., protože nově spojení manželů ve smyslu §u 110 obč. zák. nebylo soudu